

Здрасти. Аз съм Шейн Доусън. Някои от вас може да ме познават от видеоклиповете ми в интернет. Други може да ме знаят от филма „Not Cool“, на който бях режисьор. Трети – просто като пича от корицата на тази книга с лице, което си проси юмруците. Аз съм всичко изброено дотук, но и много повече! Освен това имам и тяло, което си проси ударите, но никой от вас няма да има шанса да го види.

За протокола – не мразя себе си наистина, а начина, по който се представям онлайн. Оттам идва „се(лфито си)“. Забелязахте ли играта на думи? В мрежата съм онзи вулгарен, ексцентричен и уверен младеж, който не се трогва от нищо и целият свят е в краката му. В реалния живот съм срамежливо, тихо, и скромно момче, което би предпочело да прекарва нощите си, като гледа „Нетфликс“, отколкото да бъде пълноценен член на обществото. Ако можех да прекарам целия си живот под електрическо одеяло, хванал топките си, бих го направил с удоволствие.

Не казвам, че не харесвам нещата, които качвам в мрежата, защото искрено се наслаждавам на видеоклиповете си и смятам, че са забавни. Това, което искам да кажа, е: осъзнавам, че имам лице, което си проси юмруците, и ако можех сам да се ударя и да не усетя нищо, щях да го направя. Понякога разглеждам профила си в инстаграм и силно въздъхвам. Какъв е смисълът да публикуваш четири снимки на ден, на които си на четири различни места, но лицето ти е в една и съща поза – „кокошо дупе“? Ако разгледате профила ми в инстаграм, ще си помислите, че гледате една от онези книжки с движещи се картинки, когато бързо се прелистват страниците, в която изглеждам като някой, който

си мисли, че е по-привлекателен, отколкото всъщност е. Направо да ви се доповръща. Но можете спокойно да ме последвате там, профильт ми е @SHANEDAWSON! А може и да ме последвате в твитър, където пиша важни неща от сорта на: „Мисля, че току-що изаках кръв. Трябва ли да ида на лекар? Ня’ зн, просто ще го гугълна“ и „Пф. Ема Стоун още ли е актуална? Може ли вече това да приключи?“. Има и още дълбоки размисли. Аз съм социален боец, очевидно е.

В тази книга ще видите истинското ми аз, а не оно-ва, което гледате в ютюб. Ще имате възможност да разберете какво наистина минава през ума ми и ви предупреждавам – няма да е приятно. Съзнанието ми е чудата земя, в която царят себеомраза, тъга и много потискан гняв към всеки, който някога ме е наранявал. Дано ви хареса! Не се притеснявайте, приготвил съм ви и някоя дебелашка шега тук-там, за да направя историите малко по-лесно смилаеми. Все едно съм смесил малко фъстъчено масло с горчивото ви лекарство, което между другото майка ми е правила за мен. Нищо не знаете, ако никога не сте опитвали сандвич с маршмелоу, фъстъчено масло и „Викодин“*. Дори сега мога да усетя вкуса на притъпяването на емоциите ми. Вкусно.

Моля ви да се настаните удобно, да се насладите на книгата и да знаете, че накрая има добър развой на нещата за мен. И ще има и за вас, ако изобщо се тревожите за това. Можете спокойно да се смеете на несполуките ми и да си казвате: „Еха, моят живот е сто пъти по-добър от неговия!“.

Видимо шегуващият се, но и полусериозен,
Шейн Доусън

---

* „Викодин“ е комбинация от двата обезболяващи продукта хидрокодон и парацетамол за намаляване на умерена до силна болка. – *Б. пр.*

МОЯТА ДЕСТИНИ

Нищо не ми причинява толкова стрес, както подстригването. Само мисълта за ходене във фризьорски салон – имам предвид бръснарница – и за това как някой непознат пипа главата ми, докато задава лични въпроси за живота ми, ме изнервя жестоко. Чувството е като това на плетен стол, в който сяда Кели Кларксън от около 2006 година. НАПРЕГНАТО. Но понякога трябва да стиснеш зъби и да позволиш на Кели Кларксън да ти седне на лицето. Денят след завършването ми в гимназията беше подобен случай. Носех се с емблематичната си къдрава до раменете коса, откакто бях дванайсетгодишен, но на прическата вече ѝ беше минала модата. Можех да правя толкова много неща с нея. Всъщност бяха само три: да я измия, да я оставя да изсъхне сама и да се моля да не хвана въшки. Косата ми беше убежището мечта за въшките. Всичките гъсти къдрици практически я превръщаха в тропическа дестинация за малките гадове. Убеден съм, че всеки път щом минех покрай някой бездомник, въшките му можеха само да си мечтаят да дойдат на приключение в усукания и заплетен лабиринт, който имах за коса. Може да не са ме заглеждали момичета, когато съм минавал покрай тях, но въшките адски ме желяеха.

И така, през един горещ понеделнишки следобед на юни 2006 г., спрях на паркинга на един търговски център и се загледах в табелата „Суперпрически“, която хвърляше сянката си върху колата ми. Това беше денят. Бях се готвил със седмици за него и ето, вече бях готов. Поех си дълбоко въздух, отхапах малко от протеиновата бисквита – която, нека да сме честни, си беше обикновена бисквита – и прекрачих прага на са-

лона, изпълнен със страх, който можеше да се прочете в погледа ми.

Жената на рецепцията ми се усмихна приветливо и ме попита как може да ми помогне. Казах ѝ, че искам да се подстрижа. Тя замълча. Неловка тишина. След това ме попита: „Дамска или мъжка подстрижка?“. Да. Определено вече беше крайно време за подстригване. Рецепционистката отиде при фризьорките и аз се огледах, преценявайки ситуацията. Бе кристално ясно: тези хора си нямаха шибана представа какво правеха и вътре миришеше все едно някой в „Ел Пойо Локо“* беше пръднал и бяха заключили вратите за две седмици. Мързеше ме да търся друг салон – имам предвид бръснарница – затова просто седнах на мърлявия въртящ се стол и зачаках съдбата си.

Рецепционистката: Дестини ще дойде всеки момент. Сега е отзад и говори по телефона с бившия си съпруг.

Аз: Определено нямаше нужда от цялата тази информация, но благодаря.

Та, седнах аз, заразливтах испанската версия на списание „Пийпъл“ отпреди петнайсет години и си помислих: „Уау, нямам идея коя е тая мацка Селена, но определено мисля, че ще стане известна!“. Както си разглеждах списанието, моторолата ми с капаче започна да вибрира и се чу „Частици от мен“ на Ашли Симпсън**. Обаждаше се майка ми.

Аз: Здравсти, мамо.

Мама: Подстрига ли се вече?

Аз: Не. Още чакам. Мисля, че в момента фризьорката ми води битка за попечителство по телефона.

---

* *El Pollo Loco* са американска верига ресторанти, които предлагат мексиканска кухня и сервират печено на пещ пиле по мексикански. – Б. *np.*

** „Pieces of Me“. – Ashley Simpson. – Б. *np.*

Мама: Ах! Забавно, а? Вълнуваш ли се?!

Аз: Не съвсем. Страх ме е да не заприличам на кукла тролче.

Мама: Ауу, но ти си моето малко тролче!

Аз: Това не беше отговорът, на който се надявах, но ти благодаря, мамо.

Мама: Добре, обади ми се, като приключите. И ми прати имейл със снимка по пейджъра!

Аз: В това, което току-що каза, няма капка смисъл.

Мама: Обичам те!

Както посягах към друго списание, което може би също беше отпреди десетина години, „фризьорката“ ми се появи и ме поздрави. Сложил съм думата в кавички, защото фризьорският ѝ сертификат приличаше на подложка за хранене в „При Дени“*. Очакванията ми за тази поддръжка се равняваха на тези, които имах за филм с Еди Мърфи. В смисъл, знам, че ще е гадна, но може пък и да размее малко хората. Обичам да сея щастие дори ако е за моя сметка.

Огледах я от горе до долу и очакванията ми от филм с Еди Мърфи се смъкнаха до който и да е филм с Адам Сандлър, правен след 2008 година. Ситуацията беше толкова зле, колкото и „Дърти хлапета“**. Тя изглеждаше сякаш си бе отрязала косата без ножници и решила да покрие главата си с фъстъчено масло и сурово месо и след това да я остави да виси от клон на дърво в някой парк за кучета. Беше облечена в една от онези смотани тениски за Хелоуин, на които пише: „Това Е костюмът ми“. Споменах ли, че беше юни? Обещите ѝ бяха халки и то толкова големи, че можех спокойно да се обеса с тях, което си помислих, че щеше да е много добра идея, при положение, че поддръжката се окажеше толкова ужасяваща, кол-

---

* *Denny's* са верига ресторанти. – *Б. пр.*

** Филм с участието на Адам Сандлър, Крис Рок и Салма Хайек.
– *Б. пр.*

кото подозирах, че ще бъде. Дестини отпи глътка от най-голямото „Старбъкс“ фрапучино в света и леко се оригна. Всичко вървеше като по вода.

Дестини: Какво ще желаете?

Аз: Да ми кажете, че вие сте просто друга нахакана рецепционистка и Дестини е все още отзад и крещи по телефона на бащата на детето си?

Дестини: Не. Аз съм вашата Дестини*.

Аз: Много добра игра на думи. Трябва да отида до тоалетната. Връщам се след малко.

В този момент ми се прииска да бях част от някакъв филм на ужасите, защото „връщам се след малко“ обикновено означава, че няма да се върнеш повече, че ще умреш. Прииска ми се да бях умрял. Да, предполагам какво си мислите: *Защо просто не си тръгнах? Защото страдам от синдрома*, „Нямам яки топки“, ето затова. Принципно нямам шибания кураж да отказвам, затова казвам „да“ на всичко, само и само да избегна конфликт. С възрастта се научих да се справям с това, но по онова време бях само на осемнайсет и се ужасявах от всичко и всички около мен. Дори и от плетени мебели.

Отидох в тоалетната и заключих вратата. Застанах пред огледалото и се погледнах. Опитах се да видя нещо, което не беше там: страхотна прическа. Може би ако успеех да убедя себе си, че косата ми изглежда добре така, както си беше, щях да мога просто да изляза от салона и никога повече да не се подстригвам? Мда, изглеждаше лесно. Извадих телефона си и започнах да правя куп селфита. От различни ъгли, с различни физиономии, с множество филтри. Всячески се опитах да намеря поне една снимка, на която да не изглеждам тотално зле. Не ми се получи. Почувствах се още по-ко-

---

* Името на героинята Destinee има същото произношение като думата за съдба на англ. ез. – „destiny“. При изговор на името се получава двусмислие – тя казва името си, но също така може да се разбере, че казва: „Аз съм вашата съдба“. – *Б. пр.*

фти. След фотосесията в тоалетната реших да се върна в салона и да посрещна съдбата си, моята Дестини.

Аз: Имам нужда от помощ. Страх ме е. Може ли да ме подстрижете така, че да не приличам много на лесбийка?

Дестини: Ауу, не бъдете толкова снизходителна към себе си! А и хората не бива да ви съдят по косата или начина ви на живот.

Тя мислеше, че съм жена. Страхотно. В този момент ми се прииска направо да си обръсна цялата шибана глава.

Аз: Може ли просто да ме подстрижете така, че да приличам на мъж?

Дестини: Някой мъж по-конкретно? Разгледахте ли списанията ми?

Аз: Не мисля, че ще ми отива да приличам на Енрике Иглесиас отпреди десет години, така че може ли да ме издокарате да изглеждам като Брад Пит?

Дестини: Предизвикателството не се приема. Тотално невъзможно.

Аз: Добре, а какво ще кажете за Джей Лено?

Дестини: Джей Лено? Никой не иска да прави секс с Джей Лено.

Аз: Баба ми изобщо не е съгласна с това, но добре, разбирам.

Дестини: Просто ми се доверете. Ще ви подстрижа по моя начин.

Съдейки по собствения ѝ стил и хората, чакащи реда си при нея, които всъщност бяха нула на брой, не можех даже да си представя нейния „начин“ като нещо революционно, но тя беше единствената ми надежда.

Грабна ножиците, след това погледна към главата ми за секунда и ги остави. Замени ги с най-огромната електрическа машинка за подстригване, която някога бях виждал. Това не беше задача за някакви си калпа-

ви парченца метал: беше работа за нещо, с което може-ше да се косят ливади. Не гледах в огледалото, защото не исках да виждам как ме съсипва. Нещо подобно се случва, когато съм в ресторант и избягвам да гледам към всякакви отразяващи повърхности. Гледах надолу към скута си и забелязах как снопове коса падат около чатала ми. Количеството сплъстена и покрита с пърхот коса, която падаше от главата ми, изглеждаше все едно Господ бръснеше древните си срамни части. Имаше библейски измерения. След това чух нещо, което никоой никога не би искал да чуе от фризьор.

Дестини: Опа.

Опа?! ОПА?! Надявам се да си разляла дебелачино-то си от „Старбъкс“ върху дрехите ми, защото, ако това „опа“ има нещо общо с косата ми, **ЩЕ ТИ ДАМ САМО ЕДНА ЗВЕЗДА В „ЙЕЛП“*** И **ЩЕ ТРЯБВА ДА СИ СМЕНИШ ШИБАНОТО ИМЕ И ДА ЕМИГРИРАШ В КАНАДА!** („Йелп“ не беше много популярен по онова време, но, хей, схванахте какво имам предвид.)

Дестини: Мисля, че подкъсих малко повече отзад. Ще се наложи да я изравня. Съгласен ли сте?

СЪГЛАСЕН ЛИ СЪМ? ТИ ЕБАВАШ ЛИ СЕ С МЕН, ЕДВА ЗАВЪРШИЛА ГИМНАЗИЯ, БЕЗВКУСНО ОБЛЕЧЕНА И СТЪРЧАЩОЗЪБА КУЧКО?! НЕ! НЕ СЪМ СЪГЛАСЕН!

Аз: Да.

Още веднъж. Синдромът „Нямам яки топки“. Както всяко момиче, което прави секс с Хю Хефнър, затворих очи и зачаках да се свърши. Чух звука от спира-

---

* *Yelp* е американски сайт за писане на ревята и даване на оценки за заведения, ресторанти, клубове, магазини и т.н. – *Б. пр.*

щата машинка и как една силна въздишка дойде иззад мен. Беше време да видя на какво приличам в главата. Отворих очи и това, което видях, не беше подстрижка, ами чиста сеч. Беше коса на току-що станал от сън човек, спал на легло, пълно с озверели от глад плъхове. Беше толкова къса, че можех да виждам веждите си, а НИКОЙ не иска да вижда това.

Аз: Ами... къса... е.

Дестини: Да. Но изглежда супер... тъъ... секси?

Още не мога да повярвам как успя да каже това, без да повърне поне малко в устата си.

Дестини: Има начин да я накарате да изглежда по-дълга.

Аз: Не, и преди са ми казвали същото. Вярвайте ми, чиста лъжа е.

Дестини: Винаги можем да я изправим.

Да я изправим? Какво означава това? Как... се изправя? Като на онези зловещи религиозни лагери, където шашави родители изпращат децата си, които са обратни?

Аз: Какво имате предвид?

Тя извади огромен фалически уред и го включи на най-високата степен.

Дестини: Ще ви покажа.

Иска ми се книгите да имаха филмови монтажи, защото последвалите двацет минути бяха все едно изкарани от филм на Фреди Принц Джуниър от 90-те. Аз бях грозното девойче, а Дестини беше развратната ми сестра, която ми правеше пълна промяна. Превърнах се от „грозен“ в „*Не чак толкова грозен, ако леко примижиш*“. Беше сбъдната мечта. След доста хващане, изправяне и аромат на изгорена коса, тя беше готова. Погледнах в огледалото и всъщност не изглеждах ЧАК толкова зле! Това беше чудо!

Само ако Дестини знаеше, че създаде чудовище. От онзи ден нататък нямаше преса за коса, която да не съм унищожил със сплъстеното си косище. Ако беше въз-

можно да се оженя за преса за коса, щях да го направя и да измисля и начин, по който да изконсумирам брака ни. Дори и да беше супергнусен и леко опасен – пак щях да го направя.

Отидох до колата си и въздъгнах дълбоко с облекчение. Погледнах в огледалото за задно виждане и се вторачих в новото си аз. Не бях кралицата на бала, но определено ставах за изнасилване след среща.

ДИНГ.

Мама ми изпрати есемес с питане за снимка на новия ми външен вид. Отворих камерата и се снимах. Погледнах снимката и учудващо – бях доволен от нея. Не трябваше да се снимах хиляда пъти, от хиляда ъгъла, дори не ми беше нужен и филтър. Бях доволен от начина, по който изглеждаше самата снимка, за първи път от доста време насам. Клик.

ИЗПРАТЕНО.